

Biblická čtení

Žalm 118,24,26: Toto je den, který učinil Hospodin, jásejme a radujme se z něho. Požehnaný, jenž přichází v Hospodinově jménu. Žehnáme vám z Hospodinova domu.

Matouš 21, 9: Zástupy, které šly před ním i za ním, volaly: „Hosanna Synu Davidovu! Požehnaný, který přichází ve jménu Hospodinově! Hosanna na výsostech!“

List Filipským 2, 5-11: Necht' je mezi vámi takové smýšlení jako v Kristu Ježíši: Způsobem bytí byl roven Bohu, a přece na své rovnosti nelpěl, nýbrž sám sebe zmařil, vzal na sebe způsob služebníka, stal se jedním z lidí. A v podobě člověka se ponížil, v poslušnosti podstoupil i smrt, a to smrt na kříži. Proto ho Bůh vyvýšil nade vše a dal mu jméno nad každé jméno, aby se před jménem Ježíšovým sklonilo každé koleno – na nebi, na zemi i pod zemí – a k slávě Boha Otce každý jazyk aby vyznával: Ježíš Kristus jest Pán.

Lukáš 19, 28b-40: Ježíš pokračoval v cestě do Jeruzaléma. Když se přiblížil k Betfage a k Betanii u hory, která se nazývá Olivová, poslal dva ze svých učedníků a řekl jim: „Jděte naproti do vesnice, a jak do ní vejdete, naleznete přivázané oslátko, na němž dosud nikdo z lidí neseděl. Odvažte je a přiveďte! Zeptá-li se vás někdo, proč je odvažujete, odpovězte mu: „Pán je potřebuje.““ Šli, kam je poslal, a našli vše, jak jim řekl. Když oslátko odvažovali, řekli jim jeho majitelé: „Proč to oslátko odvažujete?“ Oni odpověděli: „Pán je potřebuje.“ Přivedli oslátko k Ježíšovi, hodili přes ně své pláště a Ježíše na ně posadili. A jak jel, prostírali mu své pláště na cestu. Když už se blížil ke svahu Olivové hory, počal celý zástup učedníků radostně a hlasitě chválit Boha za všechny mocné činy, které viděli. Volali: „Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!“

Dnešní velikonoční radost

Z mnoha stran přicházejí zástupy poutníků, rodiny s dětmi i starší, do Jeruzaléma na svátek Pesach, ústřední svátek židovského národa, připomenutí historického vysvobození z otroctví v Egyptě. Veliká oslava. Přichází také Ježíš a jeho apoštolové a další následovníci/učedníci. Ke konci poutě, když dorazili do městečka Betánie, několik mil od Jeruzaléma, začal Ježíš jednat nějak podivně. Řekl svým přátelům, aby přivedli oslíka, a přestože ho ještě nikdy neviděli na oslu jezdit, dovolil jim, aby ho na něj posadili, a pokračovali v cestě. A právě teď, když ho s ostatními uviděli na cestě, byli ohromeni a v hlavách jim to sepnulo: uvěřili a věděli, co se děje. Propojili si jeden z oblíbených veršů, a to z proroka Zachariáše: „Hle, tvůj král přichází k tobě, vítězný, pokorný a jezdící na oslu, na oslátku, hříběti oslice“ (Zachariáš 9,9). Všechno do sebe zapadlo a bylo to silné, a tak propukli v radostné nadšení: svlékali si pláště ze zad a prostírali mu je na cestu, strhávali větve ze stromů, mávali a zpívali: "Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově. Na nebi pokoj a sláva na výsostech!"

Ježíš nejede jako tehdejší králové na koni, nemá meč ani korunu, není oblečen do královského šatu a přece ho doprovází mnoho lidí, kteří v něm krále poznávají, metají mu na cestu palmové ratolesti a vzdávají mu hold. Evangelista Lukáš – na rozdíl od ostatních evangelistů – vidí celé jásající společenství jako zástup Ježíšových následníků. Ježíšův vjezd oslavují lidé, kteří k němu mají osobní vztah a ve víře poznali jeho moc. Nejde o veřejnost

(dav), který se dá snadno strhnout obecnou náladou. Jde o **církev**, která děkuje Bohu za Ježíše (jeho skutky, učení, působení). Oslavujeme s učedníky v Ježíši našeho krále, který přijíždí na oslátku, aby tím ukázal, že jeho autorita nezávisí na síle jeho královského vojska, ale na jeho schopnosti panovat pomocí všeobecného (univerzálního) světového pokoje, smíru. Účastníme se korunovačního průvodu Krále, který je Spasitelem, Vykupitelem a ustavuje, vyhlašuje své mesiášské království na zemi.

Pro křesťany všech dob to znamená, že Bůh rozhodl, provedl a ukončil nejasnosti ohledně vládce na zemi; nyní na nebi i na zemi vládne on. Spolehňme na to, nepochybujme, nebudme nejistí, když kolem nás a často i v nás samých nejde vše v duchu míru a pokoje.

Ti, kdo Ježíše chtějí následovat, mají usilovat o život v míru a pokoji (jak zpíváme při přímluvných modlitbách). Učit se žít v mírnosti a pokoře. Těm, kteří nás budou napomínat, že to je nemoudrá, špatná a hloupá životní cesta, odpovědět jako Ježíš: Nebudeme-li tenhle život žít a volat k němu i druhé, pak bude volat kamení. Co tím myslel? Možná, že chtěl naznačit, že Pán Bůh mu může nečekaně a zázračně vzbudit nové vyznavače. Nebo jde o varování. Kde umlkne chvála požehnaného krále Ježíše, který přichází člověka zachránit, tam budou mluvit strašnou řečí ruiny a sutiny. Jestliže zmlkne zvěstování o Ježíši, padne poslední naděje pro svět. Pak si vezme slovo jen naše sebestřednost, nenávisť ba i krutost. Odmítnout - v dnešní době je potřebí spíše říci - ignorovat tohoto krále, znamená přivolat na sebe záhubu. Ježíš není dobyvatel, který s vítězstvím přináší ruiny, on přináší pokoj. Mění lidská srdce z tvrdých na citlivá. Rozhodujícím je v dějinách Bůh a ne člověk ve své velikosti. Dokážeme se z toho radovat?

Dokud budou křesťané (i my v Michli) upřímně napodobovat (následovat) Ježíše, pokorně o něm lidem mluvit (zvěstovat), pak máme naději ve vítězství. Nepropadneme soudu, ale získáme vavříin vítězství, smysl života podle Boží vůle, spásu. Proto usilujme proměňovat svůj život, vždyť se k nám Bůh sklonil.

